

Hugleiðingar eftir eitt Torontomóti:

Heilagi andin tykist vera stórskemmtari

Tann, sum er óvanur við hendan mótiháttin, sum Toronto-fólkini nýta, fekk ta fatan, at høvuðsboðskapur teirra er, at tað er so ómetaliga stuttligt og skemtiligt at fáa samband við Heilaga andan

Var á móti hjá Torontorørsluni í ítróttarhøllini á Nabb leygarkvöldið. Og tað segði mær lítið.

Tað tóktist, sum mestur dentur varð lagdur á at siga fólk, hvussu stuttligt og skemtiligt tað var at verða vaktur av Heilaga andanum.

Tað var eitt sjáldsamt upplivisi at koma niðan í ítróttarhøllina til kristligt móti hetta kvöldið.

Tað fyrsta, sum festi eygað, var eitt stórt söluborð, sum bognaði av bókum. Og fyrsta hugsanin var, um hetta mundi vera ein sölustevna, sum ein var komin til.

Inni í høllini var pallurin fullur av instrumentum, og eitt stórt skilti oman fyri segði, at ríki Harrans er komið nær.

Nú havi eg ongantið hildið, at tað er so ógvuliga langt burtur, so tað tók eg ikki so tungt.

Framman fyri pallinum var reistur ein stórus skermur, har teldustýrdar myndir vórðu vístar. Ivaleyst sangtekstir, hugsaði eg, og fór at finna mær eitthvørt stað at sita.

Fult hús

Hóast klókkuni vantaði ein hálvan tíma í, at mótið skuldi byrja, var høllin longu meira enn hálvsatt. Og fólk streymaðu inn alla tíðina.

Har vóru fólk av øllum møguligum slag. Ung fólk við børnum. Fólk um miðan aldur, sum ein kendi aftur frá kirkjugongdini sunnumorgun. Fólk, ein veit, vanligu ganga í aðrar samkomur enn tær, sum stóðu sum innbjóðarar til stevnuna. Gamlar konur á høgjum og onkur, sum sat í rullustóli.

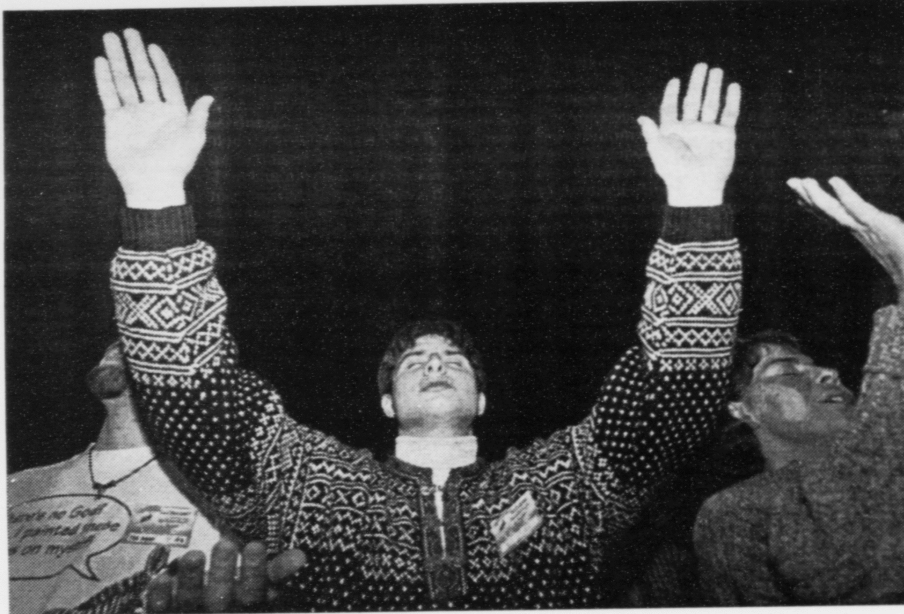
Ivaleyst mundu hesi fara at royna at verða lekt á mótinum, var hugsanin.

Ein av amerikansku forbiðarunum kom at heilsa upp á meg. Hann helt seg kenna meg aftur einastaðni frá, men mintist ikki rættiliga hvar. Jú, tað mundi vera frá tíðindafundinum, sum var á Sjomansheiminum fyrr í vikuni.

Tað vantaði eitt korter í tíð, tá mótaleiðararnir komu saman við føroyska »liðformanninum«.

Hesin tók í hondina á mær og takkaði fyri ta góðu reklamuna, greinarnar í Sosialinum høvdu givið stevnu.

Tað var hugaligt, segði hann, at koma niðan, nú tað



Fólk livdu við í tí, sum fór fram á mótinum

manglaði eitt korter, og høllin var næstan full.

Um eg var við sum blaðmaður? So skuldi eg fáa pláss á fremstu røð.

Tað hevði eg nú ongan

undirhildu í eini trý korter.

Sungið varð av fullum huga á pallinum, men smáligt var í sjálvari høllini. Helst hava fólk havt trupeleikar við at síggja tekstin.



Jenis av Rana beyð vælkomin (Mynd: Jens K. Vang)

hug til, men myndamaðurin fekk gott pláss framman til.

Og hálvan tíma eftir, at mótið var byrjað, bóru teir framvegis stólar til fólk, sum ikki høvdu fingið pláss.

Men áðrenn høvuðstalarin fekk orðið, varð boðað frá, at nú var ikki loyvt at taka myndir meira.

Svingandi poppur

Tað fyrsta, sum hendi, var at eitt orkestrur og eitt kór

Lagið tyktist gerast betri og betri, sum frá leið, og at enda var tað bara heilt góður stemningur.

Bønin frammalaga

Tað er rættiliga umráðandi hjá hesum fólkunum, at biðið verður. Og tað er fyri øllum. Eingin ivi er heldur um, at biðið verður av heilum huga og hjarta.

Tveir mans vórðu bidnir um at koma upp á pallin at biða fyri fólki, sum ringt ella skrivað høvdu til mótaleiðsluna við ynskjum um, at biðið varð fyri teimum.

Ein kona vildi fegin hava tey at biða fyri soninum. Og onkur var, sum hevði eitthvørt brek, sum tey fegin vildu hava, at biðið varð fyri.

Og amerikanski talarin á mótinum kendi á sær, at tað vóru fólk í høllini, sum høvdu ilt í nakkanum og hálsinum. Nøkur vóru, sum høvdu ilt í ørmum og beinum, kendi hann. Og onkur hevði migrenu.

Hesi fólkin vórðu so boðin fram at pallinum, so biðast kundi fyri, at tey vórðu lekt.

Ein maður, sum undir sanginum hevði sitið støðugt við upprættum ørmum, var fyrstur at reistas og fara fram at biðaraflokkinum, sum stóð til reiðar at taka í móti og veita hjálpið við bøn-

høvdu høyrð eitthvørt um hesi mótini, men tað var ikki alt soleiðis. Og fólk máttu ikki lata seg ávirka, um tey ikki vildu sjálv.

Tú kundi reisa teg, tá teir søgdu tað. Um tú vildi sjálvur. Tú kundi lata pening í posarnar, sum bornir vóru runt. Um tú vildi tað sjálvur. Og tú vart sera vælkominn fram at fáa bønartenastu frá forbiðarunum og hjálparfólkunum. Um tú vildi tað sjálvur. Einku krav. Men tað varð ámint um hetta í heilum.

Satt at siga kann tað vera ivasamt, um ikki einhvør veit sál júst kendi hesar áheitanirnar, sum komu so titfar, sum eitt krav.

Nú veit eg ikki, hvussu nógv hugsaðu um tað, men tá talarin biður fólk, sum hava djúp sár í sálini um at koma fram at pallinum og fáa forbøn, kennist tað, sum hann er við at fara um eitt mark, hann neyvan sjálvur veit, er til.

Tann, sum gongur við slíkum sárum í sálini, veit tað ofta ikki sjálvur. Hann hevur helst fortongt tað, sum gav hetta sárið.

I øðrum lagi er tað ivaleyst nakað vandið, at fara at ríva slíkt upp aftur og so vænta, at tað verður lekt eftir fimm minuttum.

Stuttlig bøn

Talarin bað fólk taka seg saman í smáar bólkar og biða hvør fyri øðrum.

Og so hendi tað, at ein kona fór at flenna. Rættiliga ómótiverað, tyktist mær.

Eingin annar av teimum,

(Mynd Jens Kristian Vang)

ini.

Og tað vóru ikki so fá, sum høvdu brek, tí flokkurin framman fyri pallinum vaks støðugt, tá tann fyrsti var farin.

Sum tú ert

Tað tyktist umráðandi hjá leiðarunum at fáa sagt, at fólk skuldu ikki kenna seg kroystan av nøkrum. Alt var so sera sjálvboðið.

Sagt varð, at fólk ivaleyst

